

Дивовижні пригоди в країні Часу. Хочу бути маленькою.

Ніна Мацебула

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Глава перша, в якій Наталка мріє стати дорослою

Чи мріяли ви коли-небудь стати дорослими? Ні? Вибачте, але я вам не повірю... Бо кожен малюк мало не з пелюшок мріє про доросле життя. Адже воно таке чудове, таке привабливе — вільне й безтурботне! По-перше, не потрібно ні в кого запитувати дозволу, щоб робити те, що хочеш. По-друге, хоч до опівночі дивися телевізор, ніхто тобі й слова не скаже! По-третє, ніхто не вкладає тебе в ліжко о дев'ятій вечора! По-четверте, не мусиш ходити до школи! І морозива можеш з'їсти хоч десять порцій одразу! Іграшок та солодошів купи, скільки душа забажає. А вже про найулюбленішу дитячу розвагу всіх часів — бігати по калюжах — годі й казати. Цим можна займатися з ранку до вечора.

Не знаю, чи такі думки часто зазирають до ваших голів, але Наталка думала про це постійно. Хоча мама стверджувала, що дорослою станеш лише після того, як з'їси пуд солі, але Наталка цьому не вірила: на таке добровільно ніхто не погодиться! Вона дуже хотіла скуштувати дорослого життя без усілякої солі.

Щодня дівчинка про це мріяла, аж доки не трапилася з нею одна химерна пригода.

Почалося все звичайнісінько.

— Наталко, вимкни телевізор! Адже ти ще навіть не бралася за уроки! — вкотре нагадала мама.

— Мамусю, я тільки мультик додивлюся! — відмахнулася дівчинка, не зводячи очей з екрана. — Тут зараз таке буде...

Але мама й слухати не хотіла, сама вимкнула телевізор.

— Ох, — зітхнула Наталка і попленталася до своєї кімнати.

Вона довго просиділа за письмовим столом, але зосередитися на задачах із математики так і не змогла. Хіба це справедливо? Щоразу, коли вона зручненько вмоститься на дивані, аби

подивитися цікаву передачу, мама нагадує їй про уроки. А варто лише глянути на комп'ютер, як мама одразу вручає їй довжелезний список того, що треба купити в магазині, чи принаймні просить погратися з молодшим братиком Петриком. «Ой, добре було б, якби я раптом стала дорослою! Як мама!» — зітхнула дівчинка. За здійснення цієї мрії вона ладна була віддати що завгодно: навіть найновішу ляльку в мереживній сукні, яку їй нещодавно подарували на день народження. Та хіба таке можливо?

Наталка взялася до математики. Але ворони й галки, яких вимагалось полічити в задачі, чомусь порозліталися, і перед Наталкою біліла сторінка зошита, де невпевненою рукою було виведено: «Домашня робота». Натомість в уяві дівчинки зринув образ молодой красивої жінки у вишуканій сукні та черевиках на високих підборах. Цією жінкою була вона, Наталка. Ось вона йде вулицею й зустрічає свою шкільну подругу Софійку. Доросла Наталка дивиться на дівчинку згори вниз, ледь помітно посміхається... й купує одразу десять льодяників на паличці. У Софійки широко розкриті очі від здивування і міцно стиснуті губи від задрості... Як усе-таки добре бути дорослою!

Так у мріях минув вечір. Рівно о дев'ятій мама зазирнула до кімнати й нагадала дівчинці, що час вкладатися в ліжко.

— Але... — Наталка хотіла сказати, що не зробила всіх уроків, та замовкла на півслові, бо зрозуміла, що у відповідь почує добре знайоме: «У тебе було достатньо часу, щоб виконати завдання. Ніхто не винен, що ти його згаяла невідь на що».

Тому дівчинка мовчки попленталася до ванної кімнати чистити зуби, мимохідь із заздрістю зиркнувши на Петрика. Хлопчик нашвидкуруч згрібав конструктор. Йому до школи йти лише наступного року!

Наталка довго не могла заснути, вигадуючи, що скаже вчительці з приводу невиконаної домашньої роботи. Потім думки їй

поплуталися, повіки стулилися, й дівчинку огорнув сон.

• • •

Далі — у повній книжці «Дивовижні пригоди в країні Часу. Хочу бути
маленькою.».

nashaknyga.com.ua